

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 124/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 127/2017 z 30. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 127/2017 z 30. januára 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Ústavná sťažnosť bola doplnená (už po zákonnej lehote, pozn.) podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 1. októbra 2019, v ktorom uviedol, že „*nesprávne právne názory dovolacieho súdu medzičasom kritizuje aj odborná verejnosť*“. [Novotný, M. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 z 30. 1. 2019 (Povaha žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky), In: Súkromné právo č. 4/2019, s. 173].

2. Žalobcovia (fyzické osoby) sa domáhali na všeobecnom súde voči sťažovateľovi „*určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, primeraného finančného zadostučinenia a náhrady trov konania*“. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 14 C 295/2014 z 24. septembra 2015 žalobe žalobcov o určenie existencie porušenia práv spotrebiteľa vyplývajúce im z viacerých ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a § 53 ods. 1 a 4 písm. i) a § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka čiastočne vyhovel.

3. Určeniu neplatnosti čl. 4.6 zmluvy o úvere okresný súd vyhovel z dôvodu, že toto ustanovenie je „*neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ*“. Sťažovateľ je povinný zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu 1 194,98 €, trovy konania a právneho zastúpenia v sume 67,25 € a zaplatiť súdny poplatok v sume 99,50 €.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil najmä tým, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože ignoroval skutočnosť, že žalobcovia poskytnutý úver vrátili sťažovateľovi predčasne v celom rozsahu, a preto nemajú aktívnu vecnú legitimáciu v tomto konaní. Sťažovateľ tiež namietal, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože na daný prípad sa vzťahuje ustanovenie „*§ 26 ods. 3*

zákona 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa“, a nie ustanovenia spomínaného zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré aplikoval okresný súd, pretože úverová zmluva bola podpísaná pred jeho účinnosťou. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom sp. zn. 11 Co 471/2015 z 28. júna 2016 rozhodol o podanom odvolaní sťažovateľa tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodil v podstatnom z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a z § 432 ods. 1 CSP (nesprávne právne posúdenie veci). Najvyšší súd napadnutým rozsudkom však dovolanie sťažovateľa zamietol.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza v podstate tie isté argumenty, ktoré uplatnil už v odvolacom či dovolacom konaní, a iba pokračuje v súdnom spore inými prostriedkami, avšak bez náležitej ústavnoprávnej argumentácie. Vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ v dovolaní a v ústavnej sťažnosti okrem iného namietal:

i) Je daná aktívna vecná legitímácia dlžníkov v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve po zániku záväzkovoprávneho vzťahu?

ii) Je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade individuálnych spotrebiteľských sporov?

Odvolací súd vo vzťahu k námietke žalovaného o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení argumentoval tým, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplýva v každom spore iniciovanom spotrebiteľom per se z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Otázka, či samotný odkaz na predmetné ustanovenie v rámci skúmania existencie podmienky prípustnosti určovacej žaloby môže de facto nahradiť povinnosť spotrebiteľa preukázať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nebola dosiaľ v judikatúre najvyššieho súdu zodpovedaná.

iii) Možno vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, ktorá bola uzavretá pred účinnosťou zákona č. 568/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bola zavedená možnosť vyslovenia neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve?

iv) Možno priznať spotrebiteľovi primerané finančné zadost'učinenie podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy, a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy?

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom tiež dôvodil, že postup dovolacieho súdu pri aplikácii právnych noriem bol arbitrárny a k vydaniu napadnutého rozhodnutia ho viedli zjavne nesprávne právne závery. Tvrdí, že žalobcovia na požadovanom určení nemali naliehavý právny záujem.

8. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom tak, že vysloví, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu porušené bolo. Tiež požaduje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a domáha sa aj náhrady trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľa zamietol (dôvody pozri bližšie v bodoch 4 až 7).

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 39, § 43 a § 123) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd zistil, že v okolnostiach prípadu existuje dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

19. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

20. Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

21. Úlohou ústavného súdu bolo teda posúdiť, či najvyšší súd ako dovolací súd napadnutý rozsudok riadnym a logickým spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný (ústavný súd podotýka, že najvyšší súd dokonca pristúpil k meritórnemu prieskumu dovolania, pozn.). Ústavný súd mal k dispozícii v prílohách k ústavnej sťažnosti aj rozsudky okresného súdu a krajského súdu, ktoré tiež preskúmal, a konštatuje, že ich považuje za jasné, logické a riadne odôvodnené.

22. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku po opísaní záverov a odôvodnení rozsudkov okresného súdu a krajského súdu a odvolacích, resp. dovolacích námietok sťažovateľa a vyjadrenia žalobcov, na ktoré ústavný súd bližšie odkazuje (pozri body 1 až 4 na strane 1 až 6, pozn.), v podstatnom k námietkam sťažovateľa v bode 6 i) až iv) uviedol: *«V preskúmvanej veci je predmetom konania žaloba, ktorou sa žalobcovia domáhajú určenia neprijateľnosti podmienky uvedenej v bode 4.6. úverovej zmluvy uzavretej s predchodcom žalovanej ([REDACTED] [REDACTED]) a zároveň neplatnosti dotknutého ustanovenia zmluvy (ide o absolútnu neplatnosť, ktorá pôsobí priamo zo zákona). Uvedená zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy (k tomu pozri bod 13. rozsudku). Keďže pre vecnú legitimitáciu je určujúce hmotné právo, treba pri jej posúdení vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy, osobitne ustanovenia týkajúce sa neprijateľných zmluvných podmienok, ale aj z ďalších právnych predpisov, najmä zo Zákona o ochrane spotrebiteľa. Z hmotného práva okrem iného vyplýva všeobecná zásada, že spotrebiteľské zmluvy nesmú zásadne obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, t. j. neprijateľné podmienky (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy). Z dikcie citovaného ustanovenia možno vyvodiť povinnosť dodávateľa, podľa ktorej nesmie v spotrebiteľských zmluvách používať neprijateľné podmienky, čomu korešponduje právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Ako procesný prostriedok ochrany tu slúži práve žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V takomto spore je potom nositeľom hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide ten subjekt, ktorý*

vystupuje v zmluve ako spotrebiteľ a nositeľom povinnosti subjekt vystupujúci v zmluve ako dodávateľ. V danej veci žalobcovia vystupujú v úverovej zmluve v pozícii spotrebiteľov a žalovaná v pozícii dodávateľa. Žalobcovia sú teda tými subjektami, ktoré možno označiť za nositeľov hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide a teda majú v tomto konaní vecnú aktívnu legitimáciu. Podľa dovolacieho súdu v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z hľadiska vecnej legitimácie (na strane žalobcov) nemá právny význam zánik záväzku splnením dlhu (nie vždy splnenie dlhu má za následok zánik celého právneho vzťahu). Ako už bolo uvedené vyššie predmetná žaloba vychádza zo zákonnej požiadavky, podľa ktorej spotrebiteľské zmluvy nesmú zásadne obsahovať neprijateľné zmluvné podmienky. To sa okrem iného prejavuje v povinnosti dodávateľa nepoužívať v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné podmienky. V tomto prípade nejde o nárok z právneho vzťahu, ktorého právnym dôvodom je zmluva, teda o nárok vyplývajúci zo zmluvy, ale o nárok, ktorý vyplýva priamo zo zákona. V konaní o neprijateľnosť zmluvnej podmienky zánik záväzku splnením (prípadne aj zánik celého právneho vzťahu) nemôže mať žiaden vplyv na žalobcami uplatnený nárok a teda ani na ich vecnú legitimáciu. Žalobcovia preto aj v prípade, že nárok uplatnili žalobou po zániku záväzkového právneho vzťahu, sú nositeľmi hmotného oprávnenia, o ktoré v konaní ide, a teda majú v predmetnom spore vecnú aktívnu legitimáciu. Opačný názor by v podstate znamenal odňatie možnosti spotrebiteľovi domáhať sa práva na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách žalobou na súde. čo odporuje čl. 46 ods. 1 Ústavy..., ako aj Smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“).

... Ak v preskúmvanej veci odvolací súd dospel k právnemu názoru, podľa ktorého žalobcovia majú v tomto konaní aktívnu vecnú legitimáciu, posúdil vec v tejto otázke správne...

Pokiaľ ide o otázku, či je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade individuálnych spotrebiteľských sporoch treba uviesť, že žalovaná tu vychádza z nesprávnej premisy, keď tvrdí, že žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je určovacou žalobou v zmysle § 80 písm. c) O. s. p. (s účinnosťou od 1. 7. 2016 § 137 písm. c) C. s. p.). Základným atribútom určovacej žaloby v zmysle citovaného ustanovenia je, že predmetom žaloby musí byť určenie (ne)existencie

práva (má sa na mysli vlastníckeho práva, práva nájmu a pod.), čo v tejto žalobe absentuje. Uvedená žaloba vychádza z predpokladu, že dodávateľ porušuje svoju povinnosť nepoužívať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Je teda založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Výsledkom prijatým na základe takejto žaloby, sa priamo nedeklaruje (ne)existencia práva, ale sa deklaruje existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku. Rozdiel v porovnaní s určovacou žalobou je ďalej v tom, že žalobu o neprijateľnosť zmluvnej podmienky možno uplatniť len v prípade spotrebiteľskej zmluvy. Úplne odlišný v porovnaní s určovacou žalobou je aj účel, ktorému má uvedená žaloba slúžiť (jej cieľom je zabrániť používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky). Dovolací súd dospieva preto k záveru, že v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky ide o osobitný druh žaloby patriaci spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem...

... Účelom žaloby je aj pôsobiť ako „odstrašujúci“ prostriedok voči dodávateľom so zámerom predchádzať nečestným zmluvným podmienkam. Význam vyslovenia konkrétnej neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vo výroku rozsudku je tiež v tom, aby dodávateľ „nútil“ k náprave tohto stavu vo forme zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom nielen vo vzťahu k individuálnemu spotrebiteľovi, ale aby upustil od jej používania vo formulárových zmluvách voči všetkým spotrebiteľom. Tým sa zároveň naplňa dosiahnutie cieľa sledovaného Smernicou zabrániť neustálemu používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky zo strany dodávateľov...

Okrem toho právoplatný rozsudok, ktorým súd vo výroku určí neprijateľnosť zmluvnej podmienky, nebude len vnútornou satisfakciou pre spotrebiteľa, ale sa ním zároveň vytvára zákonný predpoklad pre uplatnenie sankcie voči dodávateľovi za to, že porušil svoju zákonnú povinnosť, a to v podobe práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Potreba pripustiť žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky z tohto dôvodu sa zvyšuje najmä vtedy, ak dodávateľ v úverovej zmluve nielenže použil neprijateľnú zmluvnú podmienku, ale ju aj

reálne voči spotrebiteľovi uplatnil, napríklad v súvislosti s jednostranným zvýšením úrokovej sadzby, ako sa to stalo v tomto prípade.

... Pokiaľ ide o tretiu právnu otázku, či možno vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, ktorá bola uzavretá pred účinnosťou zákona č. 568/2007 Z. z., dovolací súd uvádza, že v rámci tejto otázky za správne považuje závery prijaté odvolacím súdom... Dovolací súd k týmto dôvodom dopĺňa, že právna úprava spotrebiteľských zmlúv bola do Občianskeho zákonníka včlenená zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. apríla 2004. Okrem vymedzenia pojmov spotrebiteľskej zmluvy, dodávateľa a spotrebiteľa, sa zakotvuje všeobecná zásada nepoužívať v spotrebiteľských zmluvách neprijateľné podmienky a príkladmo je upravený aj výpočet prípadov neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a tiež ich právny následok v podobe ich neplatnosti (§ 52 ods. 1 až ods. 3 a § 53 ods. 1, ods. 3 písm. a) až j) a ods. 4 Občianskeho zákonníka). To znamená, že Občiansky zákonník v čase vzniku úverovej zmluvy, ktorá je predmetom sporu (10. 5. 2005), už upravoval spotrebiteľské zmluvy, včítane neprijateľných zmluvných podmienok. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 568/2007 Z. z. účinná od 1. januára 2008 okrem iného širšie vymedzila pojem spotrebiteľskej zmluvy tak, aby sa odstránil stav zúženej aplikácie Smernice a pokiaľ ide o úpravu neprijateľných podmienok, len rozšírila ich okruh o ďalšie prípady. Podľa dovolacieho súdu, keďže uvedená novela žiadne zásadné zmeny nepriniesla, bolo možné neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vysloviť už aj pred účinnosťou zákona č. 568/2007 Z. z. Pokiaľ by tomu malo brániť vymedzenie pojmu spotrebiteľskej zmluvy v pôvodnej právnej úprave (tá za spotrebiteľskú zmluvu považovala len odplatné zmluvy, ktoré sa uzavierajú podľa ôsmej časti a podľa § 55 a nasl. Občianskeho zákonníka), správne odvolací súd odkazuje na ustanovenie § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. účinného od 28. 10. 2004. podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté nielen podľa Občianskeho zákonníka, ale aj podľa Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Takýmto kritériám (najmä, že zmluvné podmienky boli vopred pripravené - formulárová zmluva, ktorej obsah žalobcovia nemohli ovplyvniť) sporná úverová zmluva nepochybne vyhovuje, a preto treba mať za to, že už v čase jej vzniku, išlo o spotrebiteľskú zmluvu. Za správny

treba považovať aj názor odvolacieho súdu, že pomerne široká ochrana spotrebiteľom je garantovaná aj Smernicou, ktorá je všeobecnej povahy a jej aplikácia prichádza do úvahy vždy, ak daný vzťah neupravuje (vnútroštátna) právna úprava, prípadne bude aplikovaná popri osobitnej právnej úprave. Správne vyvodil, že ak by sa aj do 1. januára 2008 ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a ani ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa na daný prípad nevzťahovali, bolo by potrebné riadiť sa pri posúdení neprijateľnosti zmluvných podmienok spornej úverovej zmluvy príslušnými ustanoveniami Smernice, ktorá za spotrebiteľskú zmluvu považuje iba takú zmluvu, pri ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, čo bol aj prípad žalobcov...

Dovolací súd v prvom rade považuje za nevyhnutné... určiť právny režim, podľa ktorého je nutné posudzovať právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. V zákone č. 250/2007 Z. z. v prechodnom ustanovení § 29 je upravené pravidlo, podľa ktorého konania začaté do 30. júna 2007 sa dokončia podľa doterajších predpisov. Keďže tento súdny spor začal podaním žaloby 2. 10. 2014, t. j. po 30. júni 2007, je treba na vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 250/2007 Z. z. a nie zákona č. 634/1992 Zb. tak, ako to nesprávne tvrdila žalovaná. Výklad preferovaný žalovanou by znamenal poškodenie spotrebiteľov v tom zmysle, že širšiu ochranu by požívali len tí spotrebiteľia, ktorých právne vzťahy vznikli za účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z., čo je neprípustné.

... Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti

ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia...

... v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy...

V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu určitej právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, odvolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného odvolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok...

V danom prípade žalobcovia v dovolaní uviedli všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa ich názoru došlo v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak neoznačili konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký zodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu. Uviedli len, že „krajský súd nepostupoval a nerozhodoval v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi, ale rozhodol aj v rozpore s ideou spravodlivosti“. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dovolateľa neuviedli.»

23. Nadväzne na uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou, nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie prípadu. Ústavný súd nemá tak žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa zamietol. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu odôvodnenia namietaného rozsudku ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy i právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Názor najvyššieho súdu je už podporený aj ďalšími rozhodnutiami najvyššieho súdu. V rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 27/2018 z 28. marca 2019 najvyšší súd v bode 15 uvádza „Žaloba o vyslovenie, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, je osobitným právnym prostriedkom ochrany spotrebiteľa, a to obdobne, ako je napríklad v prípadoch ochrany pred diskrimináciou

považovaná za takýto osobitný právny prostriedok ochrany práva žaloba o vyslovenie, že bolo porušené právo žalobcu na rovnaké zaobchádzanie, alebo v prípadoch ochrany osobnostných práv žaloba o vyslovenie, že určitý výrok je nepravdivý, resp., že bolo určitým spôsobom neoprávnene zasiahnuté do osobnostných práv. Povaha takejto žaloby ako osobitného právneho prostriedku ochrany spotrebiteľa (a teda nie ako určovacej žaloby) bola naznačená už v rozhodnutí najvyššieho súdu zo 14. septembra. 2016 sp. zn. 6 Cdo 389/2015. V tomto rozhodnutí najvyšší súd v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva, konštatoval, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.“

25. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Na zmenu postoja ústavného súdu nemôže mať vplyv ani názor na kritiku napadnutého rozsudku prezentovaný v bode 1.

26. Obiter dictum ústavný súd na podporu záverov v napadnutom rozsudku poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) a na doslova kľúčovú smernicu Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), najmä jej čl. 6, podľa ktorého sa členské štáty majú postarať, aby nekalé (neprijateľné) podmienky spotrebiteľov nezaväzovali. V tejto súvislosti je vhodné spresniť, že čl. 6 ods. 1 má kogentnú povahu. Okrem toho treba zdôrazniť, že podľa judikatúry Súdneho dvora predmetná smernica ako celok predstavuje opatrenie nevyhnutné na splnenie poslania zvereného Európskej únii, najmä na zvýšenie životnej úrovne a kvality života v celej Európskej únii (uznesenia

Súdneho dvora C-76/10, bod 50). Vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana, ktorú smernica zabezpečuje, jej čl. 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku (rozsudok Súdneho dvora C-40/08, bod 52). Podstata noriem verejného poriadku spočíva okrem iného v tom, že na nich musí súd trvať vždy za každých okolností. Ak má preto súd predmetom konania napadnutú zmluvnú podmienku podľa čl. 6 smernice, už by nemali byť pochybnosti o potrebnej intenzite záujmu spotrebiteľa na vyhlásení (určení) zmluvnej podmienky za neprijateľnú a že je tento záujem právny a naliehavý. Tento záujem je daný z povahy veci. Zmluvnú podmienku, ktorá bola súdom vyhlásená (určená) za nekalú, treba v zásade chápať tak, že nikdy neexistovala, takže nemôže voči spotrebiteľovi vyvolávať účinky. Určenie nekalej povahy tejto podmienky súdnym rozhodnutím musí v zásade viesť k navráteniu jeho právnej a skutkovej situácie, v ktorej by sa spotrebiteľ nachádzal, ak by uvedená podmienka neexistovala (rozsudok Súdneho dvora, Veľká komora, v spojených veciach C-154/15, C-307/15 a C-308/15, bod 61). Uvedený rozsudok prispel k odstráneniu pochybnosti o spätných účinkoch rozhodnutia súdu o určení neplatnosti zmluvnej podmienky a tieto účinky z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemožno v zásade z hľadiska reštitúcie vzťahov časovo obmedzovať (body 72 a 73). Žalobu o určenie možno uplatniť už pri potencionálnej hrozbe vzniku ujmy (napr. C-374/14, bod 95, tiež C-34/13, bod 42). Existuje teda možnosť domáhať sa vyhlásenia zmluvnej podmienky z preventívnych dôvodov (bez práva na reštitučné plnenie). Zo súdnej kontroly nie sú vylúčené ani zmluvné klauzuly, ktorých obsahom nie je právo na plnenie a s ktorými by bolo kumulatívne uplatnenie reštitučných práv na plnenie problematické až nemožné. Členským štátom patri procesná autonómia, no špecifiká súdnych konaní nemôžu predstavovať skutočnosť spôsobilú ovplyvniť právnu ochranu, ktorá spotrebiteľom musí byť poskytnutá podľa ustanovení smernice 93/13 (pozri v tomto zmysle rozsudok C-377/14, bod 50, tiež rozsudok C-34/13, body 52 a 53, ako aj citovanú judikatúru). Ak spotrebiteľ vyvolá individuálny súdny spor o posúdenie zmluvnej podmienky, či nie je neprijateľná, súd ex offo zohľadňuje všetky okolnosti prípadu, aby sa dopracoval k finálnemu záveru, a to nielen z dôvodu individuálnej ochrany spotrebiteľa, ale v záujme dôležitého spoločenského cieľa. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo

spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodujúce, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t. j. či tak činí počas plnenia záväzkov zo zmluvy alebo až následne. Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná a takýto stav trvá, až kým dodávateľ neukončí používanie neprijateľnej zmluvnej podmienky (C-618/10, bod 52). Existujú dva dominantné spôsoby, ktorými môžu spotrebiteľia docieľiť ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Ten prvý je založený na žalobe osobitného subjektu proti dodávateľovi so záväznosťou pre každého (abstraktná kontrola podľa § 301 a Civilného sporového poriadku) a druhý spôsob predpokladá individuálny spor spotrebiteľa. Obidva postupy sledujú rovnaký cieľ zbaviť spotrebiteľov účinkov neprijateľných zmluvných podmienok. V prípade individuálneho sporu na rozdiel od abstraktnej kontroly sa zmluva v prípade pochybnosti o jej obsahu vykladá v prospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Rozsudok o určení konkrétnej zmluvnej podmienky za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti v individuálnej veci predstavuje pre naplnenie právnej istoty spotrebiteľa štandardný prostriedok ochrany. Bez toho, aby boli dotknuté práva z premlčania, takýto rozsudok predstavuje popri právnej istote o povahe zmluvnej podmienky aj základ pre prípadné ďalšie práva spotrebiteľa (napr. právo na reštitučné plnenie, právo na satisfakciu, právo na postúpenie pohľadávky vzniknutej plnením na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky) a má aj celospoločenský význam, pretože pre dodávateľa vzniká povinnosť ukončiť používanie judikovanej neprijateľnej podmienky (§ 53a Občianskeho zákonníka).

27. Aj keď vyslovený právny názor v článku predsedu senátu krajského súdu (bod 1) spochybňuje závery daného rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd k tomu poznamenáva, že nie je jeho úlohou zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá je podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zverená najvyššiemu súdu (porov. uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 563/2017

z 20. 9. 2017; sp. zn. III. ÚS 635/2016 z 28. 9. 2016; sp. zn. II. ÚS 100/2016 z 4. 2. 2016; sp. zn. I. ÚS 525/2015 z 25. 11. 2015).

28. Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96 alebo napr. III. ÚS 80/09, III. ÚS 251/09), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach ústavne aplikovateľným spôsobom aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd. Ústavný súd nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné, a to i v prípade, ak by k nim mal čiastkové výhrady. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu.

29. Na základe uvedeného je potrebné ústavnú sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol, keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu